

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 117/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária BURIK s.r.o., Námestie Svetozára Hurbana Vajanského 2, Martin, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4To/29/2023 z 27. septembra 2023 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/37/2024 z 18. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) a b) a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označenými uzneseniami všeobecných súdov v jeho trestnej veci. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Sťažovateľ si uplatňuje náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých uznesení vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovateľ a spoluobvinený [REDAKOVANÉ] boli trestným rozkazom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) z 28. mája 2021 odsúdení pre prečin podvodu na tom skutkovom základe, že potom, keď [REDAKOVANÉ] neoprávnene vystupujúci ako majiteľ obchodnej spoločnosti TRANSPORTLIŠKA, s.r.o., ponúkol za sumu najmenej 1 200 eur v presne nezistenom čase v roku 2014 a na presne nestotožnenom mieste sťažovateľovi tri číselne špecifikované tankovacie karty EUROShell card, ktoré boli v minulosti pridelené jednotlivým nákladným motorovým vozidlám patriacim obchodnej spoločnosti TRANSPORTLIŠKA, s.r.o., s tým, že sťažovateľ bude môcť prostredníctvom týchto tankovacích kariet uskutočniť čerpania pohonných hmôt pre vlastnú

potrebu, s čím sťažovateľ súhlasil, a následne po prevzatí tankovacích kariet od [REDAKOVANÉ] tieto opakovane použil v čase, keď sa tieto vozidlá nachádzali mimo územia Slovenskej republiky. Spoluobvinený tak sťažovateľovi neoprávnene bez súhlasu a vedomia konateľa obchodnej spoločnosti umožnil uskutočniť neoprávnené čerpania pohonných hmôt, pričom pred pracovníkmi čerpacích staníc sťažovateľ vystupoval ako osoba oprávnená na použitie tankovacej karty a týmto konaním spôsobili obchodnej spoločnosti TRANSPORTLIŠKA, s.r.o., škodu spolu vo výške 7252,45 eur (táto celková výška škody bola v ďalšom konaní ustálená na 6744,46 eur, pozn.). Sťažovateľovi bol trestným rozkazom uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere jedného roka.

4. Sťažovateľ podal proti trestnému rozkazu odpor a rozsudkom okresného súdu z 13. októbra 2021 bol opätovne uznaný vinným z prečinu podvodu a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere jedného roka.

5. Po podanom odvolaní sťažovateľa Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 29. marca 2022 zrušil rozsudok okresného súdu z 13. októbra 2021, pričom krajský súd považoval za potrebné doplniť dokazovanie a uviedol, že okresný súd sa má zaoberať právnou kvalifikáciou žalovaného skutku, a v prípade, ak okresný súd dôjde k záveru, že predmetné konanie obžalovaného je naďalej potrebné kvalifikovať ako trestný čin podvodu podľa § 221 Trestného zákona, mal sa okresný súd vysporiadať s tým, v čom spočívalo uvedenie do omylu a kto do omylu mal byť uvedený.

6. V poradí druhým rozsudkom okresného súdu z 24. apríla 2023 bol sťažovateľ uznaný vinným z prečinu podvodu a bol mu uložený peňažný trest vo výmere 1 000 eur a náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Sťažovateľ zdôrazňuje, že rozsudok obsahoval zmenenú skutkovú vetu, keď namiesto pôvodného textu, že [REDAKOVANÉ] „neoprávnene vystupujúc ako majiteľ“ obsahoval text „neoprávnene, bez súhlasu a vedomia konateľa obchodnej spoločnosti TRANSPORTLIŠKA s.r.o.“, a v ďalšej časti skutkovej vety bol vynechaný text „vystupujúc pred pracovníkmi vyššie uvedených čerpacích staníc ako osoba oprávnená na použitie tankovacej karty“.

7. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu z 24. apríla 2023 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd namietaným uznesením z 27. septembra 2023, ktorým odvolanie sťažovateľa zamietol.

8. Krajský súd sa v odôvodnení uznesenia zaoberal námietkou sťažovateľa, že mal tankovacie karty zakúpiť s vedomím, že tieto mu bol spoluobvinený [REDAKOVANÉ] oprávnený predat' ako spoločník a štatutárny zástupca spoločnosti TRANSPORTLIŠKA, s.r.o., a stotožnil sa s názorom okresného súdu, že sťažovateľ, ktorý v minulosti pôsobil ako spoločník spoločnosti Hotely-JIL, s.r.o., si musel byť vedomý, ako sa koná za obchodnú spoločnosť, a pri preukazovaní sa výpisom z obchodného registra musel vedieť, že je potrebné skúmať aktuálnosť tohto výpisu. Zároveň podľa krajského súdu si sťažovateľ musel byť vedomý, že objem načerpaných pohonných hmôt minimálne vo výške 6 744,46 eur nie je možné legálne natankovať za sumu cca 1 200 eur, za ktoré si mal tankovacie karty údajne zakúpiť. Taktiež krajský súd poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ tieto pohonné hmoty natankoval do bandasiiek v krátkom čase potom, ako si mal tieto tankovacie karty zakúpiť, a tieto si uložil u svojej matky, teda ak by mal vedomosť, že tieto tankovacie karty zakúpil neoprávnene, tankoval by priebežne. Krajský súd dospel k záveru, že sťažovateľ tým, že spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak

na cudzom majetku väčšiu škodu, tak po objektívnej, ako aj subjektívnej stránke naplnil skutkovú podstatu žalovaného prečinu.

9. Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou sťažovateľa, že súd prvého stupňa len na základe odvolania podaného v prospech obžalovaného vo svojom v poradí druhom odsudzujúcom rozsudku zmenil výrok v neprospech obžalovaného. Uviedol, že tak, ako bol skutok popísaný vo výroku odsudzujúceho rozsudku v druhom rozsudku okresného súdu vyhlásenom po zrušujúcom uznesení krajského súdu, nedošlo k zmene v postavení obžalovaného sťažovateľa k horšiemu, iba k sprecizovaniu popisu konania obžalovaného sťažovateľa v zmysle vykonaného dokazovania. Z popisu skutku vo výroku odsudzujúceho rozsudku vyplýva tak konanie sťažovateľa, ako aj následok vo forme škody s určením jej výšky a označenie poškodeného, ktorému bola škoda spôsobená, teda popis skutku obsahuje konanie a následok, ktorý bol týmto konaním spôsobený. Výrok označuje trestný čin jeho zákonným pomenovaním, uvedením právnej kvalifikácie, miesta, času a spôsobu spáchania, ako aj iných okolností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným skutkom, vrátane zákonných znakov, ktoré odôvodňujú trestnú sadzbu, s tým, že konanie sťažovateľa, ako aj uvedenie poškodeného do omylu vyplýva zo samotnej skutkovej vety, z ktorej je zrejmé, že sťažovateľ pohonné hmoty neoprávnene čerpal na čerpacích stanicích SHELL a poškodený TRANSPORTLIŠKA, s.r.o., toto neoprávnené čerpanie v omyle, že bolo oprávnené, uhradil. Z uvedeného bolo podľa krajského súdu zrejmé, že poškodená spoločnosť TRANSPORTLIŠKA, s.r.o., bola uvedená do omylu v otázke, že pohonné hmoty boli čerpané oprávnene a oprávnenou osobou.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) namietaným uznesením z 18. júna 2024 dovolanie odmietol.

11. Najvyšší súd uviedol, že doplnením dokazovania prvostupňovým súdom došlo len k upresneniu popisu skutku. Okresný súd v poradí druhom rozsudku reagoval na doplnené dokazovanie, vysvetlil naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu konaním sťažovateľa. Skutok aj po jeho doplnení, resp. korekcii zo strany okresného súdu zostal totožný, čo sa týka konštatovania miesta, času, spôsobu jeho spáchania, konania obvineného, následku a v žiadnom prípade nedošlo týmto konaním súdu k zhoršeniu postavenia sťažovateľa. Totožnosť skutku zostala zachovaná, pretože zostalo zachované konanie sťažovateľa (neoprávnené čerpanie pohonných hmôt na tankovacie karty, ktoré mu nepatrili), ako aj následok vo forme škody, resp. jeho podstata (škoda, ktorá vznikla obchodnej spoločnosti TRANSPORTLIŠKA, s.r.o., ktorá uhradila pohonné hmoty čerpané sťažovateľom v domnienke, že ide o pohonné hmoty čerpané do vozidiel firmy). Konštatoval, že totožnosť skutku nenarušujú zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré individualizujú skutok okrem iného i čo sa týka miesta a času spáchania, spôsobu vykonania a pohnútky činu, ako aj formy zavinenia, keď inak totožnosť konania zostala zachovaná. V plnom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením krajského súdu a námietky sťažovateľa, pokiaľ ide o zmenu skutkovej vety, považoval za nedôvodné.

12. K sťažovateľom namietanému porušeniu zásady *reformatio in peius* najvyšší súd poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ bol aj v poradí druhým rozsudkom okresného súdu odsúdený za rovnako kvalifikovaný trestný čin, za ktorý mu bol uložený peňažný trest 1 000 eur, teda miernejší trest ako predchádzajúcim rozsudkom, keď mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere jedného roka.

Peňažný trest patrí k alternatívnym formám trestu a je vždy miernejší ako trest odňatia slobody, zásada zákazu *reformatio in peius* teda v jeho prípade nebola porušená.

13. K námietke sťažovateľa v dovolaní, že v skutkovej vete absentuje obligatórny znak skutkovej podstaty trestného činu podvodu, a to uvedenie do omylu, najvyšší súd poukázal na to, že uvedenie do omylu nemusí byť explicitne vyjadrené v skutkovej vete, ale musí z nej vyplývať tak, aby bolo zrejmé, že sú naplnené všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu. Konštatoval, že uvedenie do omylu je zo skutkovej vety zrejmé práve konaním sťažovateľa popísaným tak, že: „obvinený, potom, čo mu [REDAKOVANÉ], bez súhlasu a vedomia konateľa obchodnej spoločnosti TRANSPORTLIŠKA s.r.o. ponúkol tankovacie karty s tým, že bude môcť prostredníctvom týchto kariet uskutočniť čerpania pohonných hmôt pre vlastnú potrebu tieto neoprávnené čerpania pohonných hmôt (1947,91 litra) aj viackrát realizoval ku škode spoločnosti TRANSPORTLIŠKA s.r.o.“ Obvinený podľa odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vopred vedel, že tankovanie pohonných hmôt na tankovacie karty je neoprávnené, pretože nelegálnou kúpou od druhej osoby nenadobudol ich vlastníctvo. Predložením tankovacích kariet na čerpacích stanicích sťažovateľ predstieral okolnosť, že je osobou oprávnenou takto čerpať pohonné hmoty na účet spoločnosti, a tak uviedol do omylu spoločnosť TRANSPORTLIŠKA, s.r.o., ktorá následne pohonné hmoty spoločnosti SHELL uhradila v domnienke, že sú tankované do jednotlivých nákladných motorových vozidiel, ktorých je vlastníkom. Týmto konaním sťažovateľ neoprávnené rozšíril svoj majetok, čím spôsobil poškodenej spoločnosti väčšiu škodu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

14. Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv zo strany všeobecných súdov absenciou obligatórneho znaku skutkovej podstaty, uvedenia do omylu v skutkovej vete a nedostatočným odôvodnením namietaných rozhodnutí v tejto súvislosti. Dovolací súd podľa sťažovateľa neodpovedal na podstatný argument, že sťažovateľ sa až z odôvodnenia druhého rozsudku okresného súdu dozvedel, že omyl má spočívať v niečom inom ako v tom, čo bolo uvedené v skutkovej vete obžaloby. Zo skutkovej vety okresný súd formuláciu omylu vypustil, pričom odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvedenie do omylu charakterizoval celkom inak. Dovolací súd zároveň rozšíril argumentáciu všeobecných súdov o uvedení do omylu, keď uvedenie do omylu videl ešte aj v tom, že predložením kariet na čerpacích stanicích sťažovateľ predstieral okolnosť, že je osobou oprávnenou čerpať pohonné hmoty, hoc táto formulácia bola zo skutkovej vety vypustená, čím sám nerešpektoval rozsah dovolacieho prieskumu, keď sa mal obmedziť na posúdenie správnosti právnej kvalifikácie podľa skutkovej vety. Sťažovateľ namieta, že konštatovanie dovolacieho súdu, že v skutkovej vete nemusí byť explicitne uvedený obligatórny znak objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podvodu, a to uvedenie do omylu, ale postačí, ak z nej vyplynie, predstavuje ústavne neudržateľný výklad § 163 ods. 3 Trestného poriadku.

15. Odvolací súd porušil základné právo sťažovateľa na obhajobu, pretože sám vyhodnotil, v čom spočíva uvedenie do omylu, celkom inak, ako to urobil okresný súd, a tým spôsobom odňal sťažovateľovi právo brániť sa, čo bolo porušením práva na obhajobu. Sťažovateľ namieta, že súdy v skutkovej vete stíhajú osobu za konanie, ktoré nie je trestné (právo byť stíhaný iba zo zákonných

dôvodov), dochádza k porušeniu čl. 50 ods. 1 ústavy, súd odsudzujúcim rozsudkom rozhodol o vine a treste za konanie, u ktorého neuvádza obligatórny znak skutkovej podstaty do skutkovej vety, tak ako ho ustanovil.

16. Sťažovateľ namieta porušenie zákazu zmeny k horšiemu a porušenie čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru dovolacím súdom, ako aj súdom odvolacím tým, že aprobovali zákaz zmeny k horšiemu v skutkovej vete, uvádzajúc iba to, že došlo k „sprecizovaniu“ skutku, nie k zmene k horšiemu. Súd sa nevysporiadali s argumentáciou, že aj zmena skutkovej vety, jej popisu môže byť porušením tejto zásady zákazu zmeny k horšiemu. Obžaloba v skutkovej vete neobsahovala trestný čin, keď priamo vylučovala úmysel, keďže obsahovala skutočnosť, že sťažovateľ bol uvedený do omylu práve [REDAKOVANÉ] v otázke majiteľstva spoločnosti v tom, že tankovacie karty mu ponúkol legálne. Súd však iba na odvolanie obžalovaného, bez akejkoľvek ingerencie prokurátora zmenil skutkovú vetu tak, aby sa už trestnosť činu nevylučovala, čím súd prvého stupňa nahradil činnosť prokurátora.

17. Sťažovateľ ďalej namieta, že dovolací súd sa nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa o tom, že odvolací súd mu neodpovedal na podstatný argument spočívajúci v rozpore výroku a odôvodnenia druhého rozsudku okresného súdu, keď skutkovú vetu zmenil v neprospech sťažovateľa, avšak v odôvodnení druhého rozsudku okresného súdu sa uvádzalo, že obžalovaný spáchal skutok spočívajúci v pôvodnej skutkovej vete (vystupovanie pred sťažovateľom ako majiteľ spoločnosti, uvedenie do omylu pracovníkov čerpacích staníc). Zároveň sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva krajským súdom v tom, že sa nevysporiadal s podstatným argumentom sťažovateľa o tom, že výrok druhého rozsudku okresného súdu je v zjavnom rozpore s jeho odôvodnením.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu:

18. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

19. Sťažovateľ mal možnosť podať proti namietanému uzneseniu krajského súdu účinný prostriedok nápravy, dovolanie. Sťažovateľ dovolanie aj podal a bolo o ňom rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu:

20. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou poznamenáva, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci.

21. Ústavný súd tiež akcentuje, že mu neprináleží vyjadrovať sa k právnej podstate skutočností, na podklade ktorých bola alebo nebola vyvedená trestnoprávna zodpovednosť určitej osobe, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť/dôvodnosť, resp. to, či sú/nie sú postačujúce na záver o jej danosti. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné markanty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch, a to z pohľadu, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a s právnymi okolnosťami dotknutej veci. Ústavný súd teda (rovnako ako dovolací súd) nie je možné vnímať ako tzv. skutkový súd, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. V tomto smere preto nevykonáva procesné úkony trestného konania, nehodnotí relevanciu dôkaznej matérie a nemôže ani substituovať právne závery prijaté orgánmi činnými v trestnom konaní, pokiaľ nie sú v zjavnom rozpore so znením, zmyslom a účelom vo veci aplikovaných právnych noriem.

22. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu s ústavou a dohovorom. Na účely posúdenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa sa ústavný súd podrobne oboznámil s obsahom odôvodnenia uznesenia krajského súdu a tiež s obsahom odôvodnenia rozsudkov a trestného rozkazu okresného súdu, a to v súlade so svojím ustáleným právnym názorom, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí súdov nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok.

23. Sťažovateľove podstatné námietky predložené v ústavnej sťažnosti sa týkajú aplikácie § 163 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj s uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu. Sťažovateľ namieta úpravy, resp. zmeny formulácie skutkovej vety v rozhodnutiach všeobecných súdov a vysporiadanie sa odvolacieho a dovolacieho súdu s týmito námietkami. Namieta zmeny v skutkovej vete vo vzťahu k určeniu, v čom malo spočívať uvedenie do omylu sťažovateľom, porušenie zásady zákazu *reformatio in peius* zmenou skutkovej vety (v otázke úmyslu sťažovateľa, keď ako tvrdí, obžaloba v skutkovej vete vylučovala úmysel

sťažovateľa, keďže práve on mal byť uvedený do omylu spoluobvineným) a napokon rozpor výroku a odôvodnenia druhého rozsudku okresného súdu, keď po zmene skutkovej vety v neprospech sťažovateľa odôvodnenie rozsudku uvádzalo, že spáchal skutok spočívajúci v pôvodnej skutkovej vete.

24. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa uplatneným pred ústavným súdom je potrebné v prvom rade uviesť, že ide o argumentáciu ním uplatnenú už v samotnom trestnom konaní pred odvolacím a dovolacím súdom.

25. Ako vyplýva z odôvodnenia namietaného uznesenia dovolacieho súdu, dovolací súd sa vysporiadal s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa úpravy skutkovej vety, ako aj odôvodnenia okresného súdu po doplnení dokazovania, ktoré viedlo k týmto úpravám. Dovolací súd konštatoval, že okresný súd v odôvodnení druhého rozsudku potom, ako mu bola vec vrátená krajským súdom, reagoval na doplnenie dokazovania, vysvetlil naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu konaním sťažovateľa. Skutková veta, tak ako bola formulovaná druhým rozsudkom okresného súdu, bola podľa názoru odvolacieho, ako aj dovolacieho súdu upravená, vychádzajúc zo záverov vykonaného dokazovania, pričom skutok zostal totožný, čo sa týka konštatovania miesta, času, spôsobu jeho spáchania, konania obvineného a následku. Pri posúdení zachovania totožnosti skutku dovolací súd zdôraznil, že po doplnení dokazovania a úprave skutkovej vety zostalo zachované konanie sťažovateľa, teda neoprávnené čerpanie pohonných hmôt sťažovateľom na tankovacie karty, ktoré mu nepatrili, ako aj následok vo forme škody, ktorá vznikla obchodnej spoločnosti, ktorá tieto pohonné hmoty uhradila v domnienke, že ide o pohonné hmoty čerpané do vozidiel tejto spoločnosti. Najvyšší súd sa rovnako jednoznačne vyjadril aj k sťažovateľom namietanému porušeniu zásady zákazu *reformatio in peius*, keď poukázal na to, že nedošlo k zhoršeniu postavenia sťažovateľa, keď v poradí druhým rozsudkom okresného súdu mu bol uložený miernejší, alternatívny trest, oproti prvým rozsudkom okresného súdu uloženému trestu odňatia slobody, a teda zásada zákazu *reformatio in peius* nebola porušená.

26. Ústavný súd poznamenáva, že skutková veta musí obsahovať údaje o mieste, čase a spôsobe spáchania, prípadne aj s uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Vzhľadom na to, že právoplatný rozsudok vytvára prekážku veci rozhodnutej, je nutné, aby bol skutok vymedzený jednoznačne a nemohol tak byť zamenený s iným skutkom. Ústavný súd pritom súhlasí s konštatovaním (tak ako uviedli napadnuté súdy), že na zachovanie totožnosti skutku postačuje, ak je zachovaná totožnosť následku alebo totožnosť konania. Zo samotnej argumentácie sťažovateľa v ústavnej sťažnosti nevyplýva, v akom ohľade by mala byť po úprave skutkovej vety okresným súdom akokoľvek narušená totožnosť skutku. Úprava skutkovej vety v rozsudku okresného súdu po predchádzajúcom doplnení dokazovania a uloženie miernejšieho trestu v ničom nesignalizuje porušenie princípu zákazu zmeny postavenia obžalovaného k horšiemu po podaní opravných prostriedkov len zo strany sťažovateľa.

27. Ústavný súd po preskúmaní namietaného uznesenia dovolacieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení vysporiadal s dovolacími dôvodmi, ktoré vzniesol sťažovateľ vo svojom dovolaní, a v rámci toho vysvetlil, prečo tieto uplatnené dovolacie dôvody nemohli byť v predmetnom prípade naplnené. Jeho závery sú úplne logické a zrozumiteľné a ústavný súd sa s nimi plne stotožňuje. Všeobecné súdy dali sťažovateľovi odpoveď na všetky jeho podstatné námietky, ktoré predložil aj v ústavnej sťažnosti, vysvetlili dôvody, ktoré viedli k úprave skutkovej

vety pri zachovaní totožnosti skutku. Ústavný súd je toho názoru, že odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je zrozumiteľné, konzistentné, logické a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku. Argumentácia najvyššieho súdu v namietanom uznesení nie je ústavnou sťažnosťou relevantným spôsobom spochybnená, nie je formalistická, pričom dáva sťažovateľovi jednoznačné odpovede na nastolené námietky. Rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ ide o sťažnostné argumenty uvedené v ústavnej sťažnosti, možno posúdiť ako v súlade so zákonom a ústavne konformné, po preskúmaní ktorých ústavný súd nezistil potencionálny zásah do sťažovateľom uplatnených základných práv.

28. Námietky sťažovateľa v ústavnej sťažnosti takto neboli v súhrne spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Na tomto základe ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. februára 2025

Robert Šorl
predseda senátu